

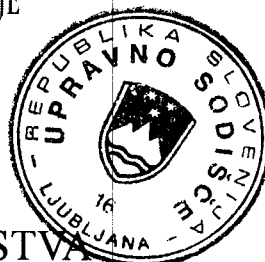
REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto: 20-03-2013	Sig. znak: 0218	
Vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Št./na zadeve: 021-58/2008/27		

UPRavno SODIšČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRavno SODIšČE RS, LJUBLJANA

27.2. 2013

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Agata Zavašnik kot člana,

ob sodelovanju Maje Pirc kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: MESTNA OBČINA LJUBLJANA, Mestni trg 1, 1000 Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Kozinc in partnerji o.p., d.o.o. iz Ljubljane, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Vošnjakova 1, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 021-58/2008/27 z dne 4. 7. 2012,

na seji 27. februarja 2013

RAZSODILO:

1. Tožba se zavrne.
2. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožeča stranka je kot prvostopenjski organ zavrnila prošnjo Odvetniške družbe Breclj Korošec Mate Zupančič, d.o.o. - o.p. Tavčarjeva 2, Ljubljana (v nadaljevanju stranka z interesom), da naj ji tožeča stranka predloži spisek vseh nepremičnin, ki jih ima oziroma jih je imela v lasti Mestna občina Ljubljana ter njeni pravni predniki v času od 7. 12. 1991 ter naj ji v zvezi s temi nepremičninami posreduje tudi podatke, ali se te oddajajo oziroma so se oddajale v tem obdobju ter ali so se oddajale v celoti ali le njihovi deli. Tožeča stranka je v obrazložitvi odločbe pojasnila, da gre za informacije, ki so že dostopne v prosto dostopnih javnih evidencah in sicer v zemljiški knjigi, v preostalem delu pa je tožeča stranka pojasnila, da sama oddaja nepremičnin oziroma njihovih delov in posledično vpogled v najemne pogodbe ni informacija javnega značaja, kot jo opredeljuje Zakon o dostopu informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ).
2. Stranka z interesom se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, drugostopenjski organ pa je v ponovljenem postopku pritožbi ugodil, izpodbijano odločbo prvostopenjskega organa odpravil in naložil prvostopenjskemu organu, da mora stranki z interesom v roku 31 dni od vročitve odločbe posredovati izpis iz elektronskega seznama nepremičnin - evidence nepremičnega premoženja organa, izpis iz registra osnovnih sredstev za leta od 1999 do 2008, seznam poslovnih prostorov s podatki o najemnih pogodbah o oddaji, priloge k vsakoletni Pogodbi o financiranju Javnega stanovanjskega sklada Mestne občine Ljubljana in o sodelovanju pogodbenic na področju uresničevanja nalog stanovanjskega gospodarstva s seznamom stanovanj, ki so v lasti tožeče stranke in jih je ta v letih 2002 do 2008 prenesla v upravljanje Javnega stanovanjskega sklada Mestne občine Ljubljana, izpis iz evidence nezazidanih stavbnih zemljišč, medtem ko se delu zahteve stranke z interesom, ki se nanaša na letni načrt pridobivanja in razpolaganja z nepremičnim premoženjem Mestne občine Ljubljana za leto 2008 in 2009 ugotovi tako, da se ji posreduje napotilo na spletno stran, ki je v nadaljevanju izreka odločbe navedena. Tožena stranka je v izreku odločbe tudi odredila, kateri podatki v citirani dokumentaciji naj se prekrijejo. V obrazložitvi odločbe tožena stranka navaja, da ne držijo navedbe tožeče stranke, da naj bi bil zahtevani seznam nepremičnin razviden iz historičnega zemljiškoknjžnega izpiska iz zbirke listin na Okrajnem sodišču v Ljubljani, ki je javna evidenca, ki je stranki z interesom prosto dostopna. Prosto dostopni del zemljiške knjige ne omogoča splošnega iskanja po posameznih lastnikih. Zakon o zemljiški knjigi v 199. členu izrecno opredeljuje omejitve dostopa do osebnih podatkov in sicer javnost zemljiške knjige ne velja za dostop do podatkov o imetnikih pravic, ki niso vezani na posamezno nepremičnino oziroma več nepremičnin, vpisanih v istem vložku, četudi je takšen dostop v informatizirani glavni knjigi tehnično mogoč. Nihče nima pravice do dostopa do podatkov, ki so shranjeni v informatizirani

glavni knjigi na način, ki bi omogočal ugotovitev, ali je določena oseba lastnik oziroma imetnik drugih pravic na katerikoli nepremičnini. Tožeča stranka se je v svoji odločbi in dopisu z dne 3. 9. 2008 sklicevala na obstoj izjeme po 9. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, tožena stranka pa je ugotovila, da navedeni dokumenti vsebujejo tudi informacije, ki bi lahko predstavljale razloge za obstoj izjem po 3. in 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka je ugotovila, da dokumenti, ki so predmet obravnavane zahteve, vsebujejo določene podatke, ki predstavljajo izjemo od prostega dostopa do informacij javnega značaja, to so imena in priimki posameznih fizičnih oseb. Iz navedenega razloga je odredila, da mora tožeča stranka te podatke prekriti in stranki z interesom zagotoviti delni dostop. Izjema po 9. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ je podana, če je dokument še v postopku izdelave, če je še predmet posvetovanja v organu in če bi razkritje dokumenta povzročilo napačno razumevanje njegove vsebine. Vsi ti elementi morajo biti podani kumulativno. Nadalje tožena stranka med drugim ugotavlja, da je evidenca nepremičnega premoženja tožeče stranke, ki jo vodi Oddelek za razpolaganje z nepremičninami, šele v fazi nastajanja in usklajevanja z zakonskimi določbami, zato je mogoče govoriti le o delovnem osnutku evidence. Tožena stranka nadalje pojasnjuje, da je lahko predmet zahteve po ZDIJZ vsak dokument, ki predstavlja informacijo javnega značaja, ne glede na to, ali gre za dokument, v katerem so zapisana resnična oziroma prečiščena ali napačna oziroma neprečiščena dejstva. Tožena stranka je v zvezi z izpisom iz elektronskega seznama nepremičnin - evidence nepremičnega premoženja tožeče stranke in v zvezi z izpisom iz evidence nezazidanih stavbnih zemljišč najprej ugotavljala, ali sta zahtevana dokumenta še v postopku izdelave in ali sta še predmet posvetovanja pri tožeči stranki. Tako evidenca nepremičnega premoženja kot evidenca nezazidanih stavbnih zemljišč sta še vedno v postopku izdelave in predmet posvetovanj v tožeči stranki. Evidenci še nista bili zaključeni s strani pooblaščenih oseb. Ker pa morajo biti za opredelitev obravnavane izjeme kumulativno izpolnjeni vsi trije kriteriji iz 9. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, je tožena stranka presojala, ali bi razkritje zahtevanih izpisov iz evidenc povzročilo napačno razumevanje njihove vsebine. Zgolj dejstvo, da dokument kaže, da tožeča stranka nima točne in ažurne evidence o lastništvu nepremičnin, samo po sebi še ne more opravičevati napačnega razumevanja v primeru razkritja dokumenta. Razkritje podatkov iz obravnavane evidence samo po sebi ne bi moglo povzročiti napačnega razumevanja o obsegu nepremičnega premoženja tožeče stranke oziroma o tem, katere nepremičnine so v lasti tožeče stranke oziroma drugih upravičencev do posamezne nepremičnine. Nevarnost napačnega razumevanja bi tožeča stranka lahko popolnoma preprečila tako, da bi zahtevane dokumente označila z opozorilom, da obravnavana evidenca še ni usklajena z določenimi drugimi viri in da zato ni zanesljiva. V opozorilu bi tožeča stranka lahko tudi pojasnila, da ne jamči ne odškodninsko ne kakorkoli drugače glede vsebine posredovanih dokumentov ter da se vsebina le-teh lahko še spremeni.

Tožena stranka je glede na navedeno ugotovila, da ne obstajajo razumni razlogi, na podlagi katerih bi bilo mogoče slediti navedbam tožeče stranke v delu, da bi razkritje obravnavanih izpisov iz evidenc že samo po sebi ogrozilo varnost pravnega prometa ali povzročilo napačno razumevanje vsebine dokumenta v javnosti. Razkritje takšnega dokumenta bi lahko pokazalo le to, da tožeča stranka bodisi nima ustrezno vodenih evidenc, bodisi da gre za nepremičnine, katerih lastništvo očitno še ni pravno nesporno. To pomeni, da v obravnavanem primeru ni podana izjema iz 9. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Nadalje tožena stranka ugotavlja, da celoten seznam poslovnih prostorov s podatki o najemnih pogodbah o oddaji ni dokument, ki je nastal v zvezi z notranjim delovanjem organa, saj ne gre za interno komunikacijo. Edini del tega dokumenta, ki predstavlja informacijo, ki jo je mogoče šteti kot informacijo, ki je namenjena zgolj notranjemu delovanju organa, je podatek o tem, da je posamezna nepremičnina na navedenem naslovu prazna. Razkritje seznama prostorov z naslovom in podatkom o tem, da se posamezni prostor ne oddaja, bi povečalo verjetnost nasilne vselitve v te prostore. Lahko bi prišlo celo do množičnih vlomov, s čimer bi nastala tožeči stranki tudi huda materialna škoda, to pa bi nedvomno povzročilo motnje v delovanju tožeče stranke. Tako tožena stranka ugotavlja, da so v obravnavanem primeru glede podatkov o tem, da je določen poslovni prostor prost, izpolnjeni pogoji za obstoj izjeme iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ.

3. Tožeča stranka v tožbi navaja, da je tožena stranka nepravilno uporabila določbo petega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki se glasi, da lahko organ proslcu ne posreduje zahtevane informacije, ki je dostopna v prosto dostopnih javnih evidencah ali na drug način že enostavno javno dostopna in mu posreduje samo napotilo, kje se informacija nahaja. Tožeča stranka vseskozi poudarja, da so podatki o nepremičninah v lasti tožeče stranke skupaj s historiatom prenosa nepremičnin vsakomur javno dostopni z vpogledom v zemljiško knjigo kot javno evidenco nepremičnin, tožeča stranka pa ima na svoji spletni strani objavljen tudi dostop do spletne aplikacije URBINFO, ki omogoča pregled vseh parcel na območju Mestne občine Ljubljana z izpisom parcelnih označb in natančnim iskanjem po posameznih katarskih občinah z zato namenjenim iskalnikom. Aplikacija omogoča iskanje tudi po naslovih ulic in hišnih številkah po območju celotne Mestne občine Ljubljana kot tudi navzkrižno pregledovanje nepremičnin tako, da se z označbo hkratio prikazujejo označene posamezne nepremičnine na naslovu in katastrski občini s parc. št., aplikacija pa vsebuje tudi ortofoto izrise. Podobno iskanje je mogoče preko portala GURS. Z uporabo elektronske zemljiške knjige lahko vsakdo v vsakem trenutku za vsako identificirano nepremičnino pridobi historiat zemljiškoknjžnega lastništva vključno z vsemi drugimi podatki, ki se vpisujejo v zemljiško knjigo. Z vpogledom v zemljiško knjigo je nesporno mogoče pridobiti podatek o lastništvu za sleherno nepremičnino v državi. V skladu s 199. členom Zakona o zemljiški knjigi javnosti ni omogočeno splošno iskanje po posameznih

lastnikih, vendar pa to ne pomeni, da javnosti informacija o lastništvu nepremičnin Mestne občine Ljubljana ni dostopna. ZDIJZ ne predvideva dostopa do informacij na način, kot ga izbere posameznik, ampak predvideva dostop do informacije, pri čemer je namen zakona zagotoviti, da dostop do informacij javnega značaja obstoji in se zagotavlja na učinkovit način. Tožena stranka je v svoji odločbi pravilno ugotovila, da centralna evidenca nepremičnin ni dokončna oziroma je še vedno v postopku izdelave oziroma posvetovanja v organu, napačno pa je zaključila, da razkritje podatkov ne bi povzročilo napačnega razumevanja vsebine dokumenta in da zato ni podana izjema iz 9. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka navaja, da bi lahko tožeča stranka nevarnost napačnega razumevanja popolnoma preprečila s tem, da bi v dokumente vključila opozorilo, da evidenca ni usklajena z določenimi viri in ni zanesljiva. Pri tem se sklicuje na 10. člen Uredbe o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja, vendar pa se ta določba nanaša na specifično vrsto dokumentov - splošne oblastne akte, ki jih ni mogoče enačiti z evidencami o nepremičnem premoženju. Razen tega niti ZDIJZ niti citirana uredba nikjer ne omenjata možnosti opozoril, kot jih predlaga tožena stranka. Namen dostopa do informacij javnega značaja je omogočiti vpogled v preverjene podatke organov. Razkritje evidenc bi celo ob vključitvi opozorila, kot ga predlaga tožena stranka, še vedno povzročilo napačno razumevanje njegove vsebine. Laična javnost praviloma preprosto spregleda opozorila o neusklajenosti in se vseeno zanaša na podatke iz dokumentov, ki jih je izdal uradni organ. Javnost bi takšne izpiske štela za javne listine, za katere po zakonu velja domneva resničnosti. Tožeča stranka se tudi ne strinja s stališčem tožene stranke, da razkritje vsebine evidence nepremičnega premoženja ne bi ogrozilo pravnega prometa. Izpis iz navedene evidence predstavlja javno listino. Glede na to, da je tožeča stranka pravna oseba javnega prava že samo zato v javnosti ustvari vtis, da so podatki o lastništvu nepremičnin natančni in zanesljivi. Ti podatki bi se potem uporabljali kot dokaz o tem, s katerimi nepremičninami tožeča stranka lahko razpolaga kot lastnik. Zavajalo bi se javnost, če bi se ta v dobri veri zanašala na te podatke in jih štela za zanesljive, kar pa nikakor niso. V primeru razhajanja podatkov med zemljiško knjigo in podatkom iz evidence, bi se lahko zgodilo celo to, da bi posamezniki izpodbijali sicer pravilen vpis v zemljiško knjigo prav na podlagi neurejene evidence. Z razkritjem bi se ustvaril napačen vtis, da tožeča stranka gospodari s premoženjem, ki dejansko ni v njeni lasti. Zakon o stvarnem premoženju države, pokrajin in občin sicer v 35. členu res predpisuje vzpostavitev evidence stvarnega premoženja občin, vendar zato ne predpisuje nobenega roka, prav tako pa iz zakona v ničemer ne izhaja, da naj bi zakonodajalec predvidel razkritje dokumentov v vseh fazah. Morebiti tudi drži trditev tožene stranke, da bi razkritje navedene baze podatkov v nastajanju pokazalo na neustrezno vodenje evidenc, vendar pa to zahteva obsežno poznavanje historiata razvoja lokalne samouprave in poslovanja lokalnih skupnosti z nepremičnim premoženjem, preden bi se navedeno moglo razlagati na napačen

način. Zgolj podredno, v kolikor sodišče ne bi sledilo predlogu tožeče stranke in bi obdržalo v veljavi izpodbijano odločbo, pa tožeča stranka predlaga, naj sodišče v vsakem primeru podaljša rok 30 dni, ki ga je tožena stranka naložila tožeči stranki. Gre za zelo obsežne dokumente, v katerih je potrebno prekriti določene podatke pred posredovanjem stranki z interesom, kar zahteva določen čas. Pri tožeči stranki je zaposleno omejeno število ljudi, ki so usposobljeni za delo z evidencami. Tožeča stranka meni, da bi bil za posredovanje ustrezen rok vsaj 30 dni. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi v izpodbijanem delu, to je ugodilni del izreka pod točko 1. odločbe, ter naj vrne zadevo toženi stranki v ponovno odločanje. S predložitvijo stroškovnika smiselno predlaga tudi povrnitev stroškov postopka.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo pojasnjuje, da zahtevanih informacij ni mogoče enačiti z informacijami iz javno dostopnih virov. Do tega je tudi že zavzelo stališče Upravno sodišče RS v sodbi opr. št. I U 392/2009-11 z dne 10. 6. 2010. Spletne aplikacije zemljiške knjige, GURS in informacijskega sistema prostorskih podatkov tožeče stranke namreč ne omogočajo dostopa do podatkov na način, ki bi omogočal ugotovitev, katere vse nepremičnine so v lasti določenega subjekta. Tožena stranka v izpodbijani odločbi ne zatrjuje, da je inštitut dostopa do informacij javnega značaja namenjen prisili ustvarjanja novih informacij. So pa zavezanci po ZDIJZ dolžni posredovati zgolj že obstoječe informacije, niso pa zavezani ustvarjati novih dokumentov. Tožena stranka je naložila tožeči stranki naj posreduje zgolj že obstoječe informacije, s katerimi tožeča stranka že razpolaga. Tudi glede opozorila, da evidenca ni usklajena z določenimi viri, se tožena stranka sklicuje na navodila iz sodbe Upravnega sodišča RS št. I U 392/2009-11 z dne 10. 6. 2010. Če ne gre za dokončno evidenco, ne velja nobena domneva, da gre za zanesljive podatke, uporabljive v pravnem prometu z nepremičninami. Stranka z interesom bi na podlagi izpodbijane odločbe prejela dokument kot informacijo javnega značaja in ne kot dokument, ki bi predstavljal potrdilo o dejstvih, o katerih tožeča stranka vodi uradno evidenco. V zvezi s tožbeno navedbo, da bi se z razkritjem obravnavanih podatkov zavajalo javnost, pa tožena stranka pojasnjuje, da za dostop do informacij javnega značaja velja načelo prostega dostopa, določeno v 5. členu ZDJIZ. Tožeča stranka z ničemer ni uspela izkazati, da bi razkritje obravnavanih dokumentov povzročilo napačno razumevanje njihove vsebine. 31 dnevni rok je ustrezen rok za posredovanje zahtevane dokumentacije. Stranka z interesom je zahtevo vložila že dne 27. 3. 2008 in o njej še do sedaj ni bilo pravnomočno odločeno. Pravica dostopa do informacij javnega značaja se učinkovito izvršuje takrat, ko se izvršuje hitro. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.
5. Stranka z interesom na tožbo ni posebej odgovorila, ampak je med postopkom le sporočila spremembo svojega naslova.

6. K točki 1 izreka:
7. Tožba ni utemeljena.
8. ZDJIZ v 5. členu določa, da so informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam, medtem ko 26. člen tega zakona določa, da lahko organ v celoti ali delno zavrne zahtevo prosilca, če ugotovi, da zahtevani podatek oziroma dokument pomeni izjemo po 6. členu tega zakona. Sodišče sledi utemeljitvi izpodbijane odločbe, da so zahtevane informacije v določenem obsegu informacije javnega značaja in zato skladno z določilom drugega odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se v celoti sklicuje na utemeljitev tožene stranke. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da prosto dostopni del zemljiške knjige ne omogoča splošnega iskanja po posameznih lastnikih, da je evidenca nepremičnega premoženja tožeče stranke šele v fazi nastajanja in usklajevanja z zakonskimi določbami, in sta tako tako evidenca nepremičnega premoženja kot evidenca nezazidanih stavbnih zemljišč še vedno v postopku izdelave in predmet posvetovanj v tožeči stranki, vendar pa razkritje podatkov iz obravnavane evidence samo po sebi ne bi moglo povzročiti napačnega razumevanja o obsegu nepremičnega premoženja tožeče stranke oziroma o tem, katere nepremičnine so v lasti tožeče stranke oziroma drugih upravičencev do posamezne nepremičnine, saj bi lahko nevarnost napačnega razumevanja tožeča stranka preprečila tako, da bi zahtevane dokumente označila z opozorilom, da obravnavana evidenca še ni usklajena z določenimi drugimi viri in da zato ni zanesljiva.
9. Sodišče se ne strinja s tožbeno navedbo, da naj bi tožena stranka nepravilno uporabila peti odstavek 6. člena ZDIJZ. Po tem določilu se ne posreduje informacije, ki je dostopna v prosto dostopnih javnih evidencah ali je na drug način že enostavno javno dostopna. Informacija, kot jo je zahtevala stranka z interesom, pa v zemljiški knjigi, evidencah GURS in informacijskem sistemu prostorskih podatkov tožeče stranke javnosti ni dostopna na način, ki bi omogočal ugotovitev, katere vse nepremičnine so v lasti določenega subjekta. Te evidence ne omogočajo pridobivanja podatkov po lastnikih. Irelevantna je tožbena navedba, da ZDIJZ ne predvideva dostop do informacije na način, kot ga izbere posameznik. Skladno z določili ZDIJZ je bistveno le-to, ali zavezanec z dokumentacijo razpolaga ter v primeru, če razpolaga, ali je podana katera od izjem. Sodišče se tudi ne strinja s tožbeno navedbo, da ni podlage v zakonu za stališče, češ da je informacija javnega značaja vsak dokument, tudi dokumenti o napačnih dejstvih. Iz načina, kako je v ZDIJZ opredeljena izjema iz 9. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, je nedvoumno razvidno, da so tudi osnutki dokumentov informacije javnega značaja, le da pod pogojem, da njihovo razkritje ne bi povzročilo napačno razumevanje njihove vsebine. Četudi ZDIJZ ne omenja možnosti opozoril, da gre

le za delovno besedilo oziroma osnutek nekega dokumenta, pa je povsem jasno, da če bo zavezanec prosilcu pokazal dokument, ki je v postopku izdelave, da je samo po sebi razumljivo, da bo prosilca tudi opozoril na to, da gre za dokument v takem svojstvu, torej da gre za dokument, ki še ni izdelan. Če pa bi razkritje neuradne evidence povzročilo napačno razumevanje njene vsebine kljub opozorilu, da ne gre za uradne podatke, pa to ne more biti v škodo tožeče stranke, temveč vsakokratnega morebitnega prosilca, ki ne bi bil pozoren na takšno opozorilo. Neutemeljena je tudi tožbena navedba, da bi javnost lahko izpis iz nastajajoče evidence štela kot javno listino v smislu 179. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP). Skladno z drugim odstavkom 179. člena ZUP se za uradno evidenco šteje evidenca, ki je bila vzpostavljena na podlagi zakona, podzakonskega predpisa ali splošnega akta, izdanega za izvrševanje javnih pooblastil. Razumljivo je, da evidenca, ki je šele v nastajanju, ne more biti uradna evidenca in da izpis iz take evidence nima značaja javne listine. Tožena stranka ni prisilila tožeče stranke, da iz nastajajoče evidence izdela izpis, temveč je le naložila, da pokaže dokument, s katerim razpolaga in za katerega po njenem mnenju ni podana nobena od izjem iz ZDIJZ. V konkretnem primeru ne gre za izpis, temveč za posredovanje informacije javnega značaja, kar je nekaj povsem drugega. Če bi se prosilcu pokazali podatki, za katere bi bilo izrecno rečeno, da gre za neuradne podatke, je zelo malo verjetno, da bi jih prosilec štel kot zanesljive. Tožbena navedba o tem, da je stranka z interesom nasprotna stranka oziroma pooblaščenec predlagatelja v postopku vračanja zaplenjenega premoženja po Zakonu o denacionalizaciji, je v tem primeru povsem nerelevantna, saj gre pri zahtevi po ZDIJZ za dostop do informacije za kateregakoli prosilca ne glede na to, s kakšnim namenom prosilec določeno informacijo potrebuje. Če gre šele za nastajajočo evidenco, po mnenju sodišča tudi ni nevarnosti, da bi posamezniki izpodbijali sicer pravilen vpis v zemljiško knjigo, kot je navedeno v tožbi. Z razkritjem teh podatkov se ne bi ustvaril napačen vtis, da tožeča stranka gospodari s premoženjem, ki dejansko ni v njeni lasti. Tožbene navedbe o tem, da bi se morda pokazalo, da je šlo tudi za neustrezno vodenje evidenc, vendar iz opravičljivih razlogov, ki jih tožeča stranka natančno navaja, pa so v tem postopku tudi nepomembne, saj je pri odločanju o prošnji za posredovanje informacij javnega značaja, kot je bilo že rečeno, bistveno zgolj to, ali zavezanec razpolaga z neko dokumentacijo in ali ta dokumentacija predstavlja katero izmed izjem iz ZDIJZ.

10. Sodišče tudi meni, da je tožena stranka postavila tožeči stranki primeren rok za pripravo zahtevane dokumentacije, saj je potrebno upoštevati, da je od vložitve prošnje za posredovanje dokumentacije minilo že daljše časovno obdobje in se sodišče tudi strinja s toženo stranko glede tega, da se pravica dostopa do informacij javnega značaja učinkovito izvršuje takrat, ko se izvršuje hitro.
11. Sodišče je odločilo na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1.

K točki 2 izreka:

12. Sodišče tudi ni ugodilo tožbi v delu, ki se nanaša na povrnitev stroškov postopka, ker skladno s četrtem odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne.

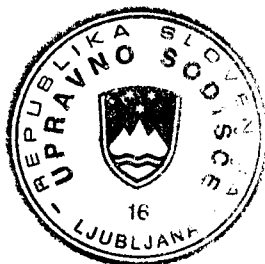
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 27. februar 2013

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom.
Podpis pristojne sodne osebe: